

Sygn. akt VII U 280/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 sierpnia 2016 roku

Sąd Okręgowy w Lublinie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący – Sędzia SO Teresa Ogrodnik

Protokolant st. sekr. sąd. Małgorzata Sobczuk

po rozpoznaniu w dniu 11 sierpnia 2016 roku w Lublinie

sprawy A. G.

przeciwko Prezesowi Kasy Rolniczego Ubezpieczenia Społecznego

o rentę rolniczą na dalszy okres

na skutek odwołania A. G.

od decyzji Prezesa Kasy Rolniczego Ubezpieczenia Społecznego

z dnia 15 stycznia 2016 roku znak (...)

zmienia zaskarżoną decyzję i ustala A. G. prawo do renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy w gospodarstwie rolnym od dnia 01 grudnia 2015 roku do 30 kwietnia 2017 roku.

Sygn. akt VII U 280/16

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 15 stycznia 2016 roku Prezes Kasy Rolniczego Ubezpieczenia Społecznego odmówił A. G. prawa do renty rolniczej, gdyż Komisja Lekarska Kasy nie uznała wnioskodawczyni za całkowicie niezdolną do pracy w gospodarstwie rolnym.

Odwołanie od powyższej decyzji złożyła A. G. wnosząc o jej zmianę i przyznanie prawa do renty rolniczej. Powoływała się na dolegliwości natury gastrologicznej.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie argumentując jak w zaskarżonej decyzji.

Sąd Okręgowy ustalił co następuje:

A. G. była uprawniona do renty rolniczej od dnia 7 kwietnia 2008 roku do dnia 30 listopada 2015 roku (k. 29, 31, 49, 101, 117 akt KRUS). W dniu 15 października 2015 roku złożyła kolejny wniosek o przyznanie prawa do renty rolniczej (k. 123 akt KRUS). Lekarz orzecznik KRUS orzeczeniem z dnia 17 listopada 2015 roku nie uznał wnioskodawczyni za całkowicie niezdolną do pracy w gospodarstwie rolnym (k. 129-131 akt KRUS). Na skutek zgłoszonego sprzeciwu wnioskodawczyni została zbadana przez Komisję Lekarską Kasy, która orzeczeniem z dnia 13 stycznia 2016 roku nie uznała jej za całkowicie niezdolną do pracy w gospodarstwie rolnym (k. 138 akt KRUS).

A. G. cierpi na autoimmunologiczne zapalenie wątroby. Choroba ta w jej obecnym stadium zaawansowania wymaga dalszego systematycznego leczenia, obserwacji, prowadzenia oszczędzającego unormowanego trybu życia oraz przestrzegania diety. Sprowadza ona na ubezpieczoną całkowitą niezdolność do pracy w gospodarstwie rolnym nadal od dnia 1 grudnia 2015 roku do dnia 30 kwietnia 2017 roku (opinia biegłego – k. 17-18).

Powyższy stan faktyczny sąd ustalił w oparciu o powołane dowody z dokumentów niekwestionowane przez strony oraz opinię biegłego, która nie została zakwestionowana przez strony (k. 26). W wydanej opinii biegły szczegółowo opisał przebieg przeprowadzonych badań i zdiagnozowanego schorzenia oraz poddał ocenie jego wpływ na zdolność wnioskodawczyni do pracy w gospodarstwie rolnym. Biegły gastrolog jednoznacznie wskazał, że występujące obecnie autoimmunologiczne zapalenie wątroby wyklucza możliwość wykonywania przez wnioskodawczynię pracy w gospodarstwie rolnym, gdyż wymaga prowadzenia oszczędzającego, ustabilizowanego trybu życia oraz przestrzegania diety. Biegły odniósł się do wszystkich zagadnień wymagających wiedzy specjalistycznej.

Specyfika oceny dowodu z opinii biegłych wyraża się w tym, że sfera merytoryczna opinii kontrolowana jest przez Sąd, który nie posiada wiadomości specjalnych, w istocie tylko w zakresie zgodności z zasadami logicznego myślenia, doświadczenia życiowego i wiedzy powszechnej. Odwołanie się przez Sąd do tych kryteriów oceny stanowi więc wystarczające i należyte uzasadnienie przyczyn uznania opinii biegłych za przekonujące (wyrok SN z 7 kwietnia 2005 r., II CK 572/04, opubl. w LEX nr 151656). Wnioski środka dowodowego w postaci opinii biegłego mają być jasne, kategoryczne i przekonujące dla Sądu, jako bezstronnego arbitra w sprawie, dlatego gdy opinia biegłego czyni zadość tym wymogom, co pozwala uznać znaczące dla istoty sprawy okoliczności za wyjaśnione, to nie zachodzi potrzeba dopuszczania dowodu z dalszej opinii biegłych (wyrok SN z 21 listopada 1974 r., II CR 638/74, opubl. w OSP 1975/5/108). Wydana w sprawie opinia spełnia te kryteria. Granicę obowiązku prowadzenia przez Sąd postępowania dowodowego wyznacza, podlegająca kontroli instancyjnej, ocena czy dostatecznie wyjaśniono sporne okoliczności sprawy, okoliczność zaś, że opinia biegłych nie ma treści odpowiadającej stronie, zwłaszcza gdy w sprawie wypowiedało się kilku kompetentnych pod względem fachowości biegłych, nie stanowi dostatecznego uzasadnienia dla przeprowadzenia dowodu z kolejnych opinii. Potrzeba powołania innego biegłego powinna wynikać z okoliczności sprawy, a nie z samego niezadowolenia strony (postanowienie SN z 3 września 2008 r., I UK 91/08, opubl. w LEX nr 785520).

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Odwołanie A. G. zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 21 ustawy z dnia 20 grudnia 1990 roku o ubezpieczeniu społecznym rolników (Dz.U.2015.704 j.t. ze zm.) renta rolnicza z tytułu niezdolności do pracy przysługuje ubezpieczonemu, który łącznie spełnia następujące warunki:

- 1) podlegał ubezpieczeniu emerytalno-rentowemu przez wymagany okres, który w przypadku wnioskodawcy wynosi 5 lat;
- 2) jest trwale lub okresowo całkowicie niezdolny do pracy w gospodarstwie rolnym;
- 3) całkowita niezdolność do pracy w gospodarstwie rolnym powstała w okresie podlegania ubezpieczeniu emerytalno-rentowemu lub w okresach, o których mowa w art. 20 ust. 1 pkt 1 i 2, lub nie później niż w ciągu 18 miesięcy od ustania tych okresów.

Za całkowicie niezdolnego do pracy w gospodarstwie rolnym uważa się ubezpieczonego, który z powodu naruszenia sprawności organizmu utracił zdolność do osobistego wykonywania pracy w gospodarstwie rolnym.

Z ustalonego stanu faktycznego jednoznacznie wynika, że A. G. jest nadal całkowicie niezdolna do pracy w gospodarstwie rolnym od dnia 1 grudnia 2015 roku do dnia 30 kwietnia 2017 roku. Spełnia zatem wymagane przesłanki do nabycia prawa do renty rolniczej. W tej sytuacji zaskarżoną decyzję należało zmienić i przyznać A. G.

prawo do renty rolniczej na okres stwierdzonej całkowitej niezdolności do pracy w gospodarstwie rolnym tj. od dnia 1 grudnia 2015 roku do dnia 30 kwietnia 2017 roku.

W związku z powyższym orzeczono jak w części dyspozytywnej wyroku na podstawie art. 477¹⁴ §2 k.p.c.